

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 16/10/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tập 89

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiên Nghiệp Đạo, trang thứ mười lăm, bắt đầu xem kinh văn hàng thứ hai:

Thiên định trang nghiêm nên có thể sanh ra niệm tuệ, tầm quý, khinh an.

Đây là nói rõ thực hành thập thiện nghiệp đạo vào trong thiên định ba-la-mật, là điều thứ năm của lục độ, nên họ đạt được công đức lợi ích thù thắng. Mỗi một điều trong thập thiện, từ không sát sanh, không trộm cắp, cho đến không tham, không sân, không si đều tương ưng với thiên định. Chúng ta đọc qua kinh văn phía trước thì nhất định thể hội được, như trong kinh Hoa Nghiêm đã nói “một là tất cả, tất cả là một”, tùy chọn ra một pháp thì tám vạn bốn ngàn pháp môn không sót một pháp nào. Bạn xem, trong mỗi một pháp đều đầy đủ viên mãn tất cả pháp, đây là Bồ-tát hạnh. Quay đầu nhìn lại phàm phu chúng ta, các pháp dường như toàn bộ đều rời rạc nhau, không thể nào giống như Phật Bồ-tát, bất kỳ một pháp nào cùng tất cả pháp đều dung hợp mật thiết, chặt chẽ với nhau. Đây là tánh đức, tự tánh vốn đầy đủ, vốn dĩ như vậy.

Thiên định trong lục độ, hiện nay chúng ta gọi là tâm có chủ tể, nhất định không bị cảnh bên ngoài dao động, người như vậy tu hành thì công phu mới có lực, mới có thể có thành tựu. Vào thời xưa, phong khí xã hội thuần phác, lòng người lương thiện; hay nói cách khác, cơ hội bị cảnh giới bên ngoài mê hoặc tương đối ít. Hiện tại thời kỳ mạt pháp, lòng người bất thiện, hữu ý hay vô ý chúng ta luôn ảnh hưởng người khác. Bản thân chúng ta luôn không cẩn trọng, tín tâm dao động, cho nên chúng ta nỗ lực tu hành thế nào cũng đều không thể thành tựu.

Vậy phải tu hành thế nào mới có thể nhanh chóng bảo đảm thành tựu? Tôi nghĩ đây là việc mà mỗi một đồng học đều mong cầu, sự việc này tuyệt nhiên không phải là vọng tưởng, “trong cửa nhà Phật, có cầu tất ứng”, đích thực là có thể cầu được. Chư Phật Như Lai đại từ đại bi, ban cho chúng ta pháp môn Tịnh

độ, đáp ứng mong cầu này của chúng ta, hy vọng trong một đời mau chóng viên mãn vô thượng Bồ-đề. Điều này có thể đạt được hay không? Nhân tố then chốt chính là ba tư lương “tín nguyện hạnh”. Trong tín nguyện hạnh thì quan trọng nhất chính là tín tâm. Ngày nay chúng ta có xây dựng tín tâm hay không? Tin tưởng A-di-đà Phật, tin tưởng kinh luận Tịnh tông thì có thể thành tựu hay không? Chưa chắc! Vì sao vậy? Tâm của bạn không định, tâm của bạn vẫn còn bị tất cả người, việc, vật trong xã hội ảnh hưởng thì bạn không thể thành tựu. Chúng ta trên đường Bồ-đề có một chướng ngại nghiêm trọng nhất là ma chướng, nó làm cho bạn mất đi tín tâm. Tín tâm bị mất đi rồi thì nguyện lực sẽ yếu kém, cho nên thường đổi sang tu các pháp môn khác, thường chạy đi các đạo tràng khác, đây gọi là loạn tu, tạp tấn, vậy thì làm sao có được thành tựu?

Chúng ta thấy những người có thành tựu trong thế xuất thế gian, bạn chỉ cần quan sát kỹ, vì sao họ có thể thành tựu? Họ có tín tâm. Tín tâm của họ càng kiên định, tín tâm càng không dao động, càng không bị ảnh hưởng của cảnh giới bên ngoài thì thành tựu của họ càng lớn, chắc chắn là tỉ lệ thuận với tín tâm. Chúng ta muốn học Phật, Phật là vị thầy lớn bậc nhất của thế xuất thế gian, bạn không có tín tâm [với ngài] hơn hẳn tất cả mọi người thì làm sao bạn có thể thành tựu được? Sự việc này khó, quá khó quá khó, rất không dễ gì kiên lập, cho nên nó chướng ngại chúng ta niệm Phật, chướng ngại chúng ta vãng sanh, chướng ngại chúng ta tu phước, ngay đến phước báo nhỏ nhỏ của thế gian cũng bị nó chướng ngại.

Chúng tôi nêu lên một thí dụ rất đơn giản để nói, việc cứu tế tất cả chúng sanh khổ nạn là phước báo, là việc tốt. Tài vật cứu tế có bị người trung gian, thông thường gọi là bị họ đoạt mất hay không? Người dân thật sự bị nạn không nhận được, có tình huống này hay không? Có. Cho nên khi nhìn thấy tình hình này, chúng ta không làm việc cứu tế nữa. Người học Phật trong lòng nghĩ, ta đem tài vật đi cứu trợ thiên tai nhưng bị những người trung gian này chiếm lấy, vậy chẳng phải là ta tạo ra cơ hội để họ tạo tác ác nghiệp hay sao? Thế là càng nghĩ thì càng không dám phát tâm, ngay cả cơ hội tu phước cũng bị đoạn mất. Loại người này tự cho mình thông minh, tự cho rằng làm vậy là chính xác. Trong kinh điển, Phật dạy chúng ta như thế nào? Phật dạy không giống với cách nghĩ của chúng ta. Trong kinh Lăng-nghiêm nói: *“Phát ý viên thành, công đức viên mãn.”* Khoan nói bạn đem tài vật đi cứu tế người khác, mà bạn khởi lên ý niệm này thì công đức của bạn viên mãn rồi, vì tâm của bạn là chân tâm, ý của bạn là thành ý. Mỗi người có nhân quả của mỗi người, mỗi người có phước đức, nhân duyên của mỗi

người, quyết không được mắc ghen mà bỏ ăn, vậy là hết sức sai lầm. Pháp thế gian, nhất là sống trong thời đại này, giáo huấn của bậc thánh hiền hoàn toàn không còn, chúng sanh tạo ác rất là phổ biến. Không được vì chúng sanh tạo ác mà chúng ta không hành thiện, chúng ta không giúp đỡ người thì tiền đồ tương lai của chúng ta rất đáng sợ, không phải hướng lên trên mà là hướng xuống đọa lạc. Ta tu phước của ta, họ tạo nghiệp của họ, mỗi người có quả báo của mỗi người.

Thí dụ như năm xưa chúng tôi phóng sanh ở Đài Bắc, có một lần chúng tôi mời pháp sư Đạo An cùng đi, pháp sư ngài rất hoan hỉ dẫn đầu cả nhóm chúng tôi đi. Chúng tôi phóng sanh ở đằng trước, đằng sau thì có người đang bắt cá, có đồng tu nhìn thấy, báo cáo với lão hòa thượng phải làm sao đây? Lão hòa thượng nói cứ thả, chúng ta phóng sanh là tu phước của chúng ta, họ bắt cá là tạo nghiệp của họ, ta tuyệt nhiên không phải cố ý ở nơi đây phóng sanh để cho họ bắt, không phải như vậy. Khi chúng ta phóng sanh, ban đầu cũng không nghĩ đến họ ở nơi đó bắt cá. Mỗi người tạo nghiệp của mỗi người, mỗi người nhận quả báo của mỗi người, vậy thì đúng rồi. Đừng xem thấy trong cái ao này, trong cái hồ này có người đang bắt cá thì không phóng sanh ở nơi đó, điều này làm cho thiện niệm, thiện hạnh của chúng ta toàn bộ đều mất hết. Đây là do chúng ta làm việc không có định lực, sẽ bị hoàn cảnh bên ngoài ảnh hưởng.

Người có định lực, bạn xem phía trước Phật đã nói một câu, đó là tổng cương lĩnh: “Bồ-tát ngày đêm thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp”, đây là tổng thuyết, tổng cương lĩnh. Bạn có tin tưởng hay không? Nếu bạn nắm vững tổng cương lĩnh này thì thế gian có ác hay không? Không có. Chư Phật Bồ-tát chỉ nhìn vào mặt thiện, không hề đem sự xấu ác của chúng sanh để vào trong tâm chính mình, thuần thiện vô ác. Chúng ta không cách gì tu, mà mỗi niệm của chúng ta vẫn là: người này tạo nghiệp, người kia không như pháp. “Chẳng để may mắn bắt thiện xen tạp”, chúng ta đã xen tạp quá nhiều, quá nhiều điều bất thiện, còn bất thiện của chính mình thì không hay biết, đây gọi là vô minh phiền não. Thu thập tất cả điều bất thiện ở bên ngoài để vào trong tâm mình, cho nên niệm thiện của chúng ta ít đi, niệm bất thiện thì nhiều. Niệm bất thiện vượt hơn niệm thiện quá nhiều thì chúng ta làm sao có thể thành tựu? Làm sao có thể sanh “*niệm tuệ*”? Niệm tuệ chính là ngũ căn ngũ lực: tín, tấn, niệm, định, tuệ.

“*Tâm quý*” là hai tâm sở thiện, người Trung Quốc thường gọi “tâm” là lương tâm, Vương Dương Minh gọi là lương tri; “quý” là đối với đại chúng bên ngoài. Tâm là không thẹn với lương tâm của chính mình, quý là không thẹn với

đại chúng xã hội, đây là tâm sở thiện. “*Khinh an*” là tự tại, thân tâm buông xuống gánh nặng của phiền não thì bạn ở trong cuộc sống thường ngày, bất luận là đối nhân, xử thế, tiếp vật, bạn đều tự tại an vui, tràn đầy trí tuệ. Đây là bạn trải qua đời sống của Phật Bồ-tát, chắc chắn không bị cảnh giới bên ngoài dao động.

Hiện nay có một số đồng tu muốn làm một ít việc tốt ở Trung Quốc đại lục, tâm ấy rất tốt, thế nhưng ai giúp bạn làm? Chính mình lại không có thời gian, cũng không thể đi, nhất là đến khu vực xa xôi lạc hậu nghèo khó. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên của Cư Sĩ Lâm phát tâm từ bi, ông đi. Vào tháng Năm năm nay, chín tôn giáo lớn của Singapore đến thăm Trung Quốc. Chúng tôi đến Thành Đô và Trùng Khánh tỉnh Tứ Xuyên, tiếp cận khu vực nghèo khó, chúng tôi phát tâm xây 100 trường tiểu học cho khu vực đó, đây là việc tốt, xây một trường tiểu học ở bên đó, ở khu vực nông thôn xa xôi chỉ cần mười mấy vạn nhân dân tệ. Đời sống quả thật rất khổ, lần này cư sĩ Lý đến nói với tôi, học sinh không có dép để mang, đều là đi chân trần, một tháng lương của thầy giáo chỉ có 70 đồng nhân dân tệ, vậy thì bạn hiểu được đời sống của họ vất vả như thế nào. Người cả nhà chỉ có một cái chăn, Lý Mộc Nguyên đi tham quan, ông đã rơi nước mắt, ông nói ông không dễ gì rơi nước mắt, nhưng đến nơi đó thì không cách gì kìm chế được.

Cư sĩ Lý đi làm, thế nhưng có một số người hỏi, Lý Mộc Nguyên có đáng tin hay không? Chúng ta đưa tiền cho ông, có khi nào ông ấy bỏ vào túi của mình hay không? Nhất là làng Di-đà đã nói lâu như vậy, đã nhận nhiều tiền như vậy, dường như ngay đến tin tức cũng không có, mọi người đối với những việc thiện mà Cư Sĩ Lâm làm, lòng tin dần dần đang suy yếu. Trong năm nay, người tán thán người khác làm việc tốt không nhiều, người chường ngại người khác làm việc tốt thì quá nhiều, có rất nhiều người đến nói với tôi, tôi nói: “Được rồi, không biết Lý Mộc Nguyên có đáng tin hay không? Vậy anh có đáng tin không? Anh vẫn không bằng ông ấy, nên tôi vẫn có lòng tin đối với ông ấy. Đưa cho anh nhiều tiền như vậy, e rằng anh sẽ biến chất càng nhanh hơn so với Lý Mộc Nguyên.” Có câu là “thấy tiền sáng mắt”.

Lần này, cư sĩ Lý ở bên đó chụp một số hình mang về cho tôi xem, đã khánh thành năm trường tiểu học, hai trường trung học. Chúng tôi tiếp nhận sự khẩn cầu của khu vực nghèo khó, sau khi chúng tôi tiếp nhận rồi, nhất định phải qua bên đó xem xét thực tế. Cho nên cư sĩ Lý phải đi xem, thấy đúng là sự thật như vậy thì chúng tôi mới đưa tiền cho họ, nội địa tương đối gian nan. Sau khi đưa qua rồi, họ tiến hành xây dựng. Khi xây dựng được phân nửa, Lý Mộc Nguyên vẫn phải đi xem một lần; khi khánh thành thì lại đi xem lần nữa, đây đều

là tận nghĩa vụ. Những khoản lộ phí đi lại Trung Quốc là chính ông bỏ ra, không phải trích ra từ trong số tiền đó. Lý Mộc Nguyên làm mà bạn không yên tâm, vậy bạn đi làm người khác có yên tâm không? Cho nên, nhất định không được vì những lời đàm tiếu bên ngoài mà tín tâm của chúng ta bị dao động, thậm chí mất đi tín tâm, đây là bạn không có chút định lực nào. Tu việc thiện nhỏ của thế gian cũng đều không thể thành tựu, huống hồ là học Phật?

Do đây có thể biết, thành tựu của Phật pháp là phải có tín tâm kiên định, không chút dao động, đối với tất cả mọi người đều phải có tín tâm. Bạn tạo ác nghiệp, tôi vẫn có lòng tin đối với bạn. Tôi ủy thác những tài vật này cho bạn để bạn đi cứu tế những người cùng khổ đó, nhưng bạn chiếm lấy hết toàn bộ thì tôi vẫn có lòng tin đối với bạn. Chỗ này nói thế nào vậy? Nhân quả không sai, hiện nay bạn chiếm lấy những tài vật này thì tương lai bạn vẫn phải hoàn trả cho chúng sanh, một miếng ăn, một hóp nước đều không mất đi. Thiếu mạng phải trả mạng, thiếu tiền phải trả tiền, nhân quả thông ba đời. Nếu bạn hiểu rõ đạo lý này thì tín tâm của bạn viên mãn, đầy đủ. Bạn gạt tôi, tôi cũng đưa cho bạn, vì sao vậy? Đời sau bạn sẽ trả, đời này không trả thì đời sau sẽ trả. Đời sau không trả thì đời sau nữa vẫn phải trả, tuyệt đối không bị tổn thất. Cho nên bạn hiểu được đại đạo lý này thì sẽ đầy đủ tín tâm đối với tất cả mọi người, sẽ không còn chút hoài nghi nào, bạn sẽ toàn tâm toàn lực đi tu thiện, đi hành thiện, thành tựu tâm thiện viên mãn, hạnh thiện viên mãn của chính mình. Chân thật như Phật đã nói: “Khiến cho thiện pháp này niệm niệm viên mãn”, thiện pháp không thể thành tựu đều là do không có định lực, cho nên “nghi” là đại phiền não của Bồ-tát, sau tham sân si mạn thì chính là nghi.

Đặc biệt đối với thiện tri thức, nếu có nghi ngờ, nếu có tâm nghi ngờ đối với thiện tri thức thì toàn bộ đạo nghiệp bị hủy hoại mất, tổn hại này là nặng nề nhất. Năm xưa, tôi thân cận lão cư sĩ Lý Bình Nam, thân cận đại sư Chương Gia, bất luận người nào phê bình thầy ở trước mặt tôi, thái độ của tôi như thế nào? Tôi lập tức lui ra, rồi đi, tôi không nghe, tôi cũng không phản bác họ, tôi nhất định gìn giữ tín tâm đối với thầy, tuân thủ giáo pháp của thầy, vậy mới có thể có thành tựu. Người phê bình không nhất định là rất công bằng, có rất nhiều người đặt chuyện sinh sự, có rất nhiều lời bịa đặt vô căn cứ. Chúng ta không có trí tuệ, không thể phân biệt, nên tránh đi là tốt, nhất định không nên tranh luận. Chúng tôi còn có chút trí tuệ, nghĩ những điều thầy đã nói, đã dạy là chính xác, nhất định không phải tà đạo, y giáo phụng hành thì nhất định được lợi ích. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.